

EL SECRET DE L'HORT DE LINO

Ja és primavera a l'hort de Lino
i les hortalisses estan nervioses,
totes volen guanyar
el concurs per ser la més gran.

Les carabassetes es pensen que són les millors
perquè han guanyat algunes vegades
"amb nosaltres es fan moltíssimes receptes,
arrebossades, a la planxa o farcides de cansalada.
Tot el món ens ho diu: sou l'alegria de la cuina"

Cherry escoltava molt trista
el que deia la carabasseta,
era una tomata xicoteta, però molt valuosa:
"Tots som importants i hem d'unir-nos
per a preparar receptes que es puguen compartir."

Una tomata gran va cridar des de la mata del costat:
"Quina bajanada diu la tomata nana!
Sols amb mi preparen una ensalada perfecta,
un poc d'oli i sal, i em serveixen a taula".

Cherry, mirant cap avall,
va dir amb molta tendresa:
"Doncs, jo preferisc estar
amb el meu amic l'enciam;
fem un gran equip i unes receptes ben bones".

Els pèsols van defensar Cherry amb energia.
Els també són xicotets, però plens de vitamines!
"És injust que els grans es creguen tan necessaris;
tots som importants, i no per la mida que tinguem".

La pebrera, que també es veia guanyadora,
els va posar a tots verds i va traure el seu malhumor.

A terra s'amagava el més valuós de l'hort,
i Cherry els ho diria quan arribara el moment:
"L'hort té un secret que prompte coneixereu,
i quan ho sabreu, ja no discutireu".

L'endemà, presumint de grandària,
els guanyadors van recollir els trofeus:
la tomata es va quedar en tercera posició,
la pebrera va ser segona, i la carabasseta va guanyar.

Orgulloses, presumien de ser les campiones.
Visca els xicotets!, van cridar els xampinyons.

Llavors Cherry va fer un bot
i els va revelar el secret
que els canviaria la cara:

“Us presente les llavors, va dir obrint-se la jaqueta,
són molt xicotetes, però concentren la vida.
Tots les necessitem per a poder viure,
si no s'hagueren plantat, no estariem ací”.

La carabasseta i la tomata es van mirar horroritzades,
i la pebrera, que era verda, es fa fer roja de la vergonya.
Se sentien superiors, però s'havien equivocat,
ser més grans no les feia més importants.

Des d'aquell dia a l'hort tots eren respectats:
“Siguem grans o xicotets, tots som valuosos.”

A la collita següent van plantar les llavors,
les van cuidar molt bé i van obtenir fruits abundants.

Aquell any van collir hortalisses molt variades,
de diferents colors i mides,
i totes necessàries per a estar ben alimentats!